

באדמה. אני יודעת שאני יכולה כל רגע למות. אמרתי אז לרבש"ע:

"אבא, אתה יכול לקחת ממני הכל. הכל בידיים שלך. הנשמה שלי, התלמידות שלי. שום דבר לא בשליטה שלי. אבל יש דבר אחד, דבר אחד שאותו לא תוכל לקחת ממני בכל מצב. את האמונה שלי!"

נהיה פתאום שקט באוויר. הייתי בטוחה שזהו. הטבח הסתיים. היה לי חשוב לבדוק מה קורה עם התלמידות שלי. העזתי להרים את הראש. ראיתי אותו מולי, במרחק קצר, הוא ירד עד למדרון. נאבק במעצור הנשק, השנאה היוקדת בעיניים, מזה לבד אפשר למות. אבל אני רציתי לחיות.

הבטחתי לקב"ה שאם הוא משאיר אותי בחיים, אני אתן עוד יותר, אאיר עוד יותר את אור האמונה. אעניק יותר לכולם. שרק ישאיר אותי בחיים."

1---???

"הוא הסתובב וברח בחזרה לירדן. הפסוק שעומד לי מול העיניים מתהלים "סכותה לראשי ביום נשק", הקב"ה זרק עלי סכה, לא נתן לנשק לפגוע בי. אני ניצלתי."

שבע תלמידות שלי לא. נקטפו שם בעודן צעירות, בנות שלוש עשרה.

ניסינו להתמודד עם האבל, השכול, הכאב, החרדה, שיצרו קשר דם מסוים, לא משהו שניתן להבין ולהסביר. אולי החוויה הנוראית ביחד של המבט מול המוות. החוסר אונים מול ההורים השכולים. כשאחת האימהות השכולות הייתה אלמנה...

אחת מהתלמידות, תלמידה יקרה ומופלאה, הייתה בת להורים חרשים-אילמים. היא הייתה זו שעזרה להם, שהחזיקה את הבית, שגישרה ביניהם לסביבה...

עוד משפחה של תלמידה שלי, התמודדה שנה קודם עם אובדן של שני דודים שלה. גם כן בפעולות איבה. כל תלמידה שנרצחה שם, הייתה חיים שלמים עם הורים, שנשארו לבד.

זאת הייתה התמודדות שלא יכלו לשרוד אותה אלמלא הכוחות שקיבלנו משמיים. להצליח לנצח את החרדות, הרגשות, כל מה שעלה שם ולאחר מכן.

ניצולות הפיגוע הן כבר היום אימהות לילדים, החיים מכריחים אותנו לשרוד ולהמשיך. אבל מה שעברנו שם חרוט בליבנו.

נשארתי איתן בקשה, וכן, לא שכחתי.

נשארתי גם עם ההבטחה שלי. את ההבטחה שלה באותם רגעי אימה, רוחה לא יכולה לשכוח.

"נולדתי שם מחדש. יש לי שני ימי הולדת. והם דווקא באותו שבוע", רוחה מתחייכת. "נולדתי בב' אדר, הפיגוע היה בד' אדר. ואת ההבטחה שלי אני מקיימת. משתדלת להיות כמו שמש. להאיר ולתת לכולם. יודעת כמה החיים זמניים. כמה הנתינה לא גורעת ממני בכלל. החלטתי שאני רוצה להיות ברכה לעולם. נלחמתי לא לאבד את הנועה."

"הייתי בטוחה שהוא יורה בסך הכל הקשר עם ירדן היה אז מצוין. הרי אחרת לא סתם יכולנו להרשות לעצמנו לנסוע לטיול במדינה ערבית. אבל אז ראיתי שהוא מכוון אלינו. את שנת ישמעאל המנסה לפגוע בנו"

"היינו קמות בבוקר מוקדם מאוד, הולכות עם אימא לבית הכרם, לטוּפּוּף חדרי מדרגות. מיד לאחר מכן, החלפנו את הגרביים הרטובים ורצנו עם הילקוטים לבית הספר. וחופף מזה שאני כבר עבדתי גם כן כמורה".

מורה??? רוזה, בת כמה היית?

"כן. בגיל ארבע עשרה התחלתי ללמד. הרב אייזנבאך נתן לי משרה, קיבלתי משכורת עם תלוש. זה נתן לי כל כך הרבה כוח ועוצמה."

באותה תקופה שכנעו מאד את ההורים לשלוח לבית ספר החילוני. איך שהרשמים היו יוצאים הייתי נכנסת לשכנים שלי ואומרת: "בשביל מה לשלוח לחילוני? לא תהיה לכם מסורת. אין שם כלום." הם רצו שלילדים יהיה עתיד והייתי משכנעת אותם ואומרת "הנה תראו אותי, למדתי אצל החרדים ואני כבר מורה עם תלוש".

אז את בעצם מגיל ארבע עשרה במקצוע?

"לימדתי בכפר אליהו עשר שנים. אחר כך בבית ספר אמ"ת בבית שמש. התלמידות היו כמו בנות שלי. את הנשמה השקעתי בהן. שם גם נולדתי מחדש בפיגוע בנהריים".

גרה' נשמת אדם

רוזה חוזרת באחת לאימה ולבעתה באותו יום מר בו נתקלה בעיניו הרצחניות של החייל הירדני.

"היינו כבר ביום השלישי לטיול. הגענו לנהריים. אני עמדת ליד המדריך שהנחה, דואגת תוך כדי למשמעת התלמידות. כשלתפתי ראיתי את המחבל שעומד ממול - יורה".

אני מאבדת נשימה לרגע, לא מסוגלת לחשוב על סיטואציה כזו. רוזה ממשיכה: "הייתי בטוחה שהוא יורה כאות כבוד. הכרתי את זה, שהם יורים לפעמים בזמן חתונה או שמחה. בסך הכל הקשר עם ירדן היה אז מצוין. הרי אחרת לא סתם יכולנו להרשות לעצמנו לנסוע לטיול במדינה ערבית. אבל אז ראיתי שהוא מכוון אלינו. את שנת ישמעאל המנסה לפגוע בנו".

זה לא נתפס. זאת הייתה תקופה של אינתיפאדה?

"לא, אפשר לומר ששנה שלמה היה שקט, לא היו פיגועים בארץ. היחסים עם ירדן היו מעולים. לאחר הפיגוע אמנם סערו הרוחות. אך בזמנו השלום עם ירדן היה יציב יותר מאשר השלום עם מצרים, והפיגוע כמעט שבר את כל הכלים. הירדנים טענו שהחייל מעורער בנפשו ומלך ירדן גינה את הפיגוע, קטע ביקור שלו בספרד והגיע לנחם את הורי התלמידות שישבו שבעה. הרוחות ברחוב אולי נרגעו מעט אך למי שהייתה שם ברגעי הזוועה זה לא עזר הרבה".

וזה יהיה בסדר לחזור לשם מעט, לנסות להבין מה עבר עליך?
"הבנתי שאנו בשעת חירום. אולי בדקות האחרונות שלנו, שאנו חייבות להינצל ואני אחת האחראיות הבודדות על חמישים תלמידות."

אמרתי לתלמידות לרדת מיד למדרון סמוך. אני ירדתי אחריהן במאסף. לפתע מעדתי. רגע שמצמרר להיזכר בו. ואחריי בתאונת שרשרת, מעדו כל התלמידות אחת על השנייה. צעקתי, "שימו ידיים על הראש, שהראש לא יפגע", ומעלינו שרקו צרורות ירי, אחד אחרי השני".

מותר לשאול מה הרגשת, חשבת, ברגעים אלו?

אלו רגעים שאת יודעת שזהו, החיים שלך ככל הנראה מסתיימים. אין לך שום דרך, עצה ותבונה להציל את עצמך. האמונה מבית אבא החזיקה אותי גם שם. הפנים שלי ספוגות